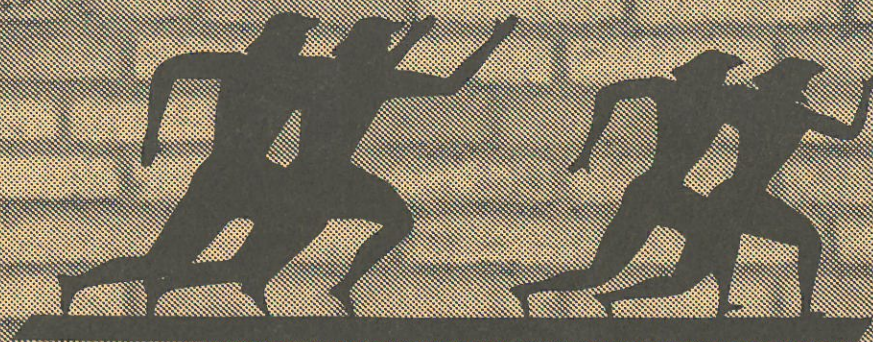

STIDSHOLT UNGDOMSSKOLE

1986

STIDSHOLT UNGDOMSSKOLE

9300 SÆBY . TELEFON (08) 46 81 03

Den December 1986

VENDSYSSEL-UGE PÅ STIDSHOLT UNGDOMSSKOLE!

Vi vil i 1987 forsøge at lave en vendsysselege på skolen, hvis der er tilslutning, vil det blive i uge 26 fra søndag den 21. juni til fredag den 26. juni.

Formiddag	:	Foredrag m.m.
Eftermiddag	:	Litteratur
		Vævning
		Stenslibning
		Sport i idrætshal m.m.
		Bustur i Vendsyssel.

Nærmere program fås ved henvendelse til skolen.

Venlig hilsen

Grete og Bent Østergaard

STIDSHOLT UNGDOMSSKOLES ÅRSSKRIFT

1986

UDGIVET AF
UNGDOMSSKOLES
ELEVFORENING

EKSPRES-TRYKKERIET
FREDERIKSHAVN

Forsiden på årsskriftet er et relief, der blev skænket af smedemester Erik Arentsen i Ørtoft til halindvielsen. Han har selv udført det, og det hænger ved indgangen til hallen.

Bagsiden. Vores velkendte digetrold, der i en del år har ligget i forhallen, omtalt i årsskriftet 1979 s. 36. Den er udført af Poul Erland, Frederikshavn.

Vi synes, de to kunstværker er både smukke og festlige. Derfor har vi valgt dem til at smykke årsskriftet i år.

Tak til alle, der har skrevet i årsskriftet, og tak til Jack Steffensen og Louis for billedmateriale.

Grethe og Jeppe

Indholdsfortegnelse

Julens gaver	<i>Helge Magelund</i>
Forstanderskifte	<i>Knud Pinstrup</i>
Menneskelivet	<i>Grete og Bent Østergaard</i>
Marie Risegaard Jakobsen	<i>Grethe Risegaard Buhrkall</i>
	<i>Jakob Risegaard Buhrkall</i>
	<i>Karen Søndergaard</i>
	<i>Grethe og Jeppe Buhrkall</i>
Året, der svandt	
Elevmøde - Halindvielse -	<i>Knud Andersen</i>
Forældredag	<i>Lene Jørgensen</i>
Fra moralsk til socialt engagement	<i>Tom Søndergaard</i>
Folkeligt skal alt nu være	<i>Louis Rasmussen</i>
Forsøg på S.U. 1985-86	<i>Malene Pedersen</i>
Jugoslavien	<i>Carsten Nielsen</i>
	<i>Birgitte Jensen</i>
Gymnastik	<i>Annalene Ebdrup</i>
55 år med Stidsholt Ungdomsskole	<i>Karen Søndergaard</i>
Korte hilsener	
Meddelelser	
Navneliste	
Regnskab	

Julens gaver

Hvor er der sket en stor forandring i størrelsen af de gaver, børnene modtager ved juletid af deres forældre, igennem de sidste hundrede år.

Min far havde sin barndom nede i Hjortsvang ved Tørring i et materielt fattigt men åndeligt rigt lille husmandshjem. Han var en ret opvakt dreng, idet han allerede som fireårig begyndte at læse. Hans mor lovede ham, at hvis han kunne læse juleevangeliet til jul, måtte han få et juletræ. Hvor han sled. Han fik det lært, og med sine ca. fire år læste han det juleaften til stor overraskelse for sin far og en gammel aftægtskone.

Han fik sit juletræ, og højt op i årene fortæller han om, at det var det smukkeste, han havde set: En poppelgren i en urtepotte, grenene omvundne med papir, fire lys var der, en pose pebernødder og endda rosiner og et æble. Jo, der var julefest i det fattige husmandshjem i 1889.

En af de første julefester, jeg husker fra mit eget liv, gjorde mig noget ked af den måde, Gud hørte et barns bøn om julegave på. Jeg havde med min mor og far, vel ca. 1920, da jeg selv var omkring 4 år, været på juleindkøb i Kolding. Vi boede langt ude på landet, i Vorbasse, og det var en stor begivenhed at være på juleudstilling i storbyen. I en forretning havde jeg fået lov til at køre i en bil, man kunne køre ved at dreje dens pedaler rundt med fødderne. Hvilken oplevelse! Hvor jeg dog i de kommende dage henimod jul bad Gud om at måtte få dette vidunderlige køretøj som gave. Jeg fik det ikke. Hvilken skuffelse i min barnebøn, at Gud ikke gav mig det.

Men andre gaver, målt med vore dages øjne meget små, husker jeg med stor glæde. Et år en lille varebil, der kunne trækkes op, hvilket vidunder, når den kørte ind under juletræet! Et andet år en meget sød lille broget ko, hvor holdt jeg af den!

Man kan glædes over eller begræde den forandring, som er indtrådt i størrelsen af de gaver, børn får ved juletid, men stor er den.

Hvor er det rigt, når næsten hele vort folk kan forenes i noget godt på en gang. Splid og utilfredshed er der desværre altid alt for meget af. Glædeligt, at så mange f.eks. sluttede op om efterårets flygtningeindsamling. Og hvor er det også dejligt, at så mange gerne vil høre og synge med på julens uopslidelige, herlige salmer. Er det da ikke ejendommeligt, så mange steder man synger: »Glade jul, dejlige jul, engle dale ned i skjul«. Den og de mange andre rige julesalmer

høres i supermarkeder, på gader, i skoler, hjem og mange andre steder. Hvordan kan dette gå til?

Jo, den Guds julegave, som hedder glæde, er en gave for alle tider og for alle mennesker, derfor kan der synges om den hvert eneste år. Det lød netop i Jesu fødselsnat: »Frygt ikke, thi se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket«. Glæde er den første af Guds store, uforanderlige julegaver. Den skulle altså være for hele folket og er i høj grad blevet det. Den var for de fattige hyrder, der som de første fik barnet at se i stalden. Den var for de rige, vise, mænd, som kom og gav deres kostbare gaver. Den var for os i Danmark, den var for hele menneskeslægten også for dem, som endnu ikke har hørt om den, men skal have den forkyndt.

Vi må eje glæden over julen, fordi den betød, at det barn var blevet født, som skulle vokse op og lære os at leve livet ret, ved at leve det under kærligheden. Vi skulle lære at leve det under Guds kærlighed som hans elskede børn og så forstå bedre at elske ham og de mennesker, han har sat os iblandt, så at dette rige, men ofte så svære menneskeliv måtte lykkes.

Guds jul gav os glædens gave og så fredens gave. »Fred på jorden i mennesker, som har hans velbehag«. Sådan lød det også under Bethlehem's i hin nat så lyse himmel. I det mærkelige år 1940 skrev Kaj Munk:

*Der skinner et lys fra en stjerne
igenennem natten herved.
Der lyder en tone fra himlen
til jorden om fred, om fred.*

*Hernede er lysene stænget.
I mørket høres kun skrig,
som truer, hoverer og jamrer,
for jorden ved kun om krig.*

*Bliv ved du ensomme stjerne,
at sende dit lys mod jord,
til hjerterne dog omsider
bøjer sig dybt og tror!*

*Og syng om freden, Guds engle,
utrættelig syng o spil,
til hjerterne dog omsider
bøjer sig dybt og vil!*

Siden Bethlehem'snatten har mange kæmpet for fred på vor stakkels jord, og vi må blive ved med at kæmpe for den. Hvor langt vi kan nå i vor kamp for fred på jord, er ingen af os i stand til at sige. Freden fra julenat må vi imidlertid alle få i eje, enten der er krig eller fred, thi om den synger Hostrup med sandhed:

*Julebud under storm og torden
melder og giver fred på jorden,
fred til at stride vor strid med mod,
fred til at vente på enden god,
højt under medbør og dybt i sorgen,
fred for både i går og i morgen.*

Vi skal altid kæmpe for jordens fred og så stadig modtage hjertets fred som en af julens store gaver.

Den tredje og sidste af Guds julegaver, vi vil nævne, hedder frelse. »Eder er i dag en frelser født«, lød det herlige budskab. I år for netop 200 år siden skrev den norske biskop i Bergen, Nordal Brun, de linier, som står i vor salmebogs nr. 97:

*Min sjæl er frelst fra synd og død,
jeg løfter højt min stemme:
Mig er i dag en frelser født,
det vil jeg aldrig glemme!*

Efter julens nat fulgte ca. 30 år senere en langfredag og en påskemorgen, hvor vi klart fik at se, hvordan barnet fra Bethlehem blev frelser fra vor synd og vor død, at vi har lys og evigt liv forude som hans.

Lad kun menneskers julegaver til hinanden skifte fra slægt til slægt, men Guds julegaver til os ændres ikke. De hedder altså: Glæde – Fred – Frelse.

*Helge Magelund,
sognepræst*

Hygge-
krogen.

Forstanderskifte

I 1970 var jeg som næstformand i Stidsholt Ungdomsskoles bestyrelse med til at ansætte Grethe og Jeppe Buhrkall som forstanderpar. Det faldt ganske naturligt, idet begge i forvejen underviste på skolen, og da det jo var Grethes hjem og hendes forældre, som de skulle afløse.

Det blev gode år med Grethe og Jeppe som ledepar.

Det glæder mig, at vi i bestyrelsen altid har kunnet være enige om at stå bag Grethe og Jeppe, og i tillid givet dem frihed til deres arbejde med forstandergerningen.

Der har hele tiden været god forståelse og godt samarbejde dem og bestyrelsen imellem.

Samtidig skal tilføjes, at bestyrelsen føler sig forpligtet overfor Stidsholt Ungdomsskole. Denne skole har, for os alle, som er tidligere elever, haft stor betydning. Flere af os har senere selv haft børn på skolen.

Vi vil arbejde for, at denne skole, stiftet af Marie Risegaard Jakobsen og Hans Jakobsen i 1931, stadig må føres videre med det grundtvig-koldske livssyn. På denne måde kan den også blive værdifuld for unge i fremtiden.

Ved et bestyrelsesmøde d. 6. dec. 1985 meddelte Grethe og Jeppe Buhrkall, at de på grund af dårligt helbred ønskede at fratræde deres arbejde på skolen pr. 1. aug. 1986.

Fra bestyrelsens side følte vi det meget vemodigt, at Grethe og Jeppe ikke mere følte at have kræfter til at lede skolen. Og i særdeleshed nu, hvor de netop skulle tage den nye sportshal i brug og dermed havde en fuldt udbygget skole. De havde jo netop ofret meget arbejde og mange kræfter på at udbygge skolen, så den blev tidssva-

rende og på den måde kunne skabe gode rammer for eleverne.

Vi har grund til at bringe dem en stor tak.

Der forestod nu bestyrelsen en vigtig opgave med at finde afløsere for Grethe og Jeppe.

Under Jappes sygeorlov året før, var lærer Bent Østergaard fra Åbybro Ungdomsskole konstitueret forstander. Den periode var gået godt, Bent Østergaard havde et godt forhold til eleverne og et godt samarbejde med lærerne.

En enig bestyrelse fandt det derfor naturligt at spørge Bent Østergaard, om han og hans kone Grete kunne tænke sig at blive forstanderpar på Stidsholt Ungdomsskole.

Efter nogen betænkningstid gav de et positivt svar, de kunne godt have lyst til at prøve kræfter med den opgave, det er at lede en skole på en god måde.

Ved en ekstraordinær generalforsamling d. 20. febr. 1986 blev Grete og Bent Østergaard af bestyrelsen enstemmigt indstillet til valg som kommende forstander, og indstillingen blev enstemmigt vedtaget af generalforsamlingen.

Efter nu i 3 mdr. siden skoleårets start at have fulgt Grete og Bent Østergaards ledelse af skolen, har vi fuld tro og tillid til, at deres gerning her vil lykkes for dem. Grete og Bent ønsker i fællesskab at skabe en skole, hvortil forældre trygt kan sende deres børn.

Hans Jakobsen skrev i min poesibog:

»Aldrig færdig – altid på vej«.

Disse ord gælder også for Stidsholt Ungdomsskole.

Knud Pinstrup

Menneskelivet

Mennesket kan være uenige om mange ting, men een ting kan de fleste blive enige om: At livet er underligt, ubeskriveligt, ikke til at forstå.

Slægt kommer og slægt går, og hver slægt bidrager med sin forståelse. Een slægt mente, at mennesket stammede fra havet, en anden, at det stammede fra luften, men Grundtvig siger: Mennesket er hverken fugl eller fisk, omend det både kan svømme og synge.

Hvad vi så end er rundne af, så står vi som guder i dyrekredsen. Vi er mere end dyr, om vi er guder, kan man nok have sine tvivl om, men vi kunne have været guder, og hvorfor? Fordi vi står i dyrekredsen med ordet som lyn på vor tunge.

Ordet som lyn. Ordet farer som et lyn gennem luften og skaber afstand til den rene instinktverden. Vi kan noget med ordene, som dyr ikke kan. Fugle kan synge og fylde luften med toner, men de kan ikke sige ord. Det er dog det underligste af alt på jord, at mennesket kan sige ord, og skabe med sine ord. Vi kan skabe en verden, som ingen kan se, men som dog er lige virkelig. Vi har ånd og fantasi og forestillingsevne. Ringegatter vi ordene eller siger vi ligegyldige ord, så ødelægges vi tilværelsen og glemmer os selv og bliver til dyr efterhånden. Så bliver mennesket dyreligt i stedet for underligt.

Men siger Grundtvig, mennesket er i Guds billede skabt, med levende ord på sin tunge. Vi har som Gud, da han skabte verden, mulighed for også med vore ord at skabe. Skabe himmel og paradys og kærlighed og fællesskab og glæde og mening og indhold.

Vi kan virkelig skabe med vore ord. Vi kan sige: Jeg elsker dig, og da er pa-

radis i ordene. Vi kan også sige: Jeg hader dig, og da har vi et helvede, et tomt og angstfyldt liv for dem, vi siger ordene til. Vi kan også sige ligegyldige ord bare for at sige noget. Tomme og nemme ord, som kun skaber tomhed og nemhed.

Det kan være guddommeligt at tale med mennesketunge, men det kan også forsimples til næsten ingenting. Til modeord og slangudtryk. Til fremmedord og livløs snak.

For danskeren er sproget selvfølgelig det danske, men de ord, som danskeren taler, bliver kun levende og klangfulde ord, når de er udsprungne af kærlighed.

Derom er det, at Grundtvig synger:

»Nu skal det åbenbares,
at gammel kærlighed
i hver en skærs-ild klares.
Og er for rust i fred«.

Hvad der er sagt og gjort i kærlighed klarer alle skær, og tilmed vover han den i vore dage så dristige påstand, at kun kærlighed til det danske, gør danskeren til et levende menneske. Kun når:

»Nåde fandt og hæder,
med danske folk og sæder,
vort simple modersmål«.

kun da har vi mulighed for at forstå det underlige menneskeliv. Med andre ord: vil vi vide, hvad og hvem vi er, må vi vide, at vi er et led i historien. Det var det Grundtvig vidste og derfor udbød han:

»Så er da ikke bristet
fuldkommenhedens bånd,
vor kæde er ej rustet,
den bryder ingen hånd«.

Fuldkommenhedens bånd er kærlighedens bånd. Kærligheden til det vi kender, des stærkere vi er bundet af denne kærlighed, des mere rodfæstet er vi i »kæden af kærminder«, des friere bliver vi. For da er vi os selv og

andre må respektere os som nogle, der er sig selv. Et helt folk med særlige kendetegn. Et helt folk, der kender sig selv.

Og da er kærligheden nødvendig,
»For han har aldrig levet,
som klog på det er blevet,
han først ej havde kær«.

Ja – også danskeren er i Guds bil-
lede skabt, med levende ord på sin
tunge, og så gælder det blot at bruge
dem til kærlighed og liv og glæde.

Uden det ender vi med at blive dyreag-
tige mennesker, og så må vi bide i det
sure æble og lære alting forfra. Vi må
ud til fuglene igen, vi må ud og lytte til
deres sang, for har vi glemt at bruge
ordene med kærlighed, så er selv fug-
lenes sang mere levende og mere ta-
lende end alverdens ord på menneske-
tunge.

Alle ønskes en glædelig jul.

Grete og Bent Østergaard

Marie Risegaard Jakobsen

Min mor

Det var mærkeligt, da jeg gik ind i de gamle stuer, tingene stod som de skulle, men sjælen havde forladt stuerne. Møblerne stod der bare, billederne hang på væggene. Klokken var gået i stå. Der går mange ting gennem hovedet, når man ser det hjem, man har færdedes i fra lille, ser de små gemmesteder og små hemmelige rum, men betydningen er væk.

Mor fik en let død. Helt til det sidste sad hun med en kop kaffe, en cigaret og sin kære kryds- og tværs fra S.Bt. Hun ville hver uge bevise overfor sig selv, at hun kunne løse den sværeste, for så kunne det jo ikke stå rent galt til, og også denne gang, løste hun den.

En meget god veninde, jeg har haft gennem alle årene, sagde for nogen tid siden, da vi sad og snakkede: Din mor bestemmer selv, hvornår hun vil dø. Det var hendes overbevisning, at den kraftfuldhed, som altid var omkring mor, gjorde, at hun selv tog alle alvorlige beslutninger, og jeg tror, at beslutningen var taget sammen med Gud, og så var den uigenkaldelig.

Nu bagefter må jeg sande, at mor er mistet, men hvor har jeg fået meget, og de tanker gør døden lysere for mig.

Som også en bekendt sagde om dagen for bisættelsen: Hvor var det en lys dag. Deri må jeg give hende ret.

Mindeord, der blev sagt i kirken, ved mindesammenkomsten på skolen bagefter, ord sagt på tomandshånd, fortalte om hendes klarsyn og idealisme, som hun formåede at give udtryk i ord og handling, og fortalte om et menneske med et stort hjerte, hvori rummedes familie, venner og skole og mennesker ude i den store verden.

Og som Jeppe sagde ved graven: På din vej fremover Ris, vil du sikkert møde mennesker, som står i et godt spraglet tæppe, som du i rigt mål formidlede til mennesker, der trængte.

Æret være Mors minde!

Grethe Risegaard Buhrkall

Min gode kammerat

I en tid, hvor det gamle familiemønster er ved at gå i opløsning med det resultat, at de forskellige generationer lever mere og mere adskilt, har jeg været heldig at få lov til at leve og opleve en del af mit liv sammen med min morfar og mormor.

Mormor var min regne-, skrive- og sanglærer i friskolen. Jeg husker hende ikke som en streng lærer, selvom jeg vel mere end én gang fik lov til at regne mine stykker uden for døren.

Senere da mormor og morfar var gået på pension, blev jeg hjemmehjælper hos dem. Som regel kan man løse en opgave på mere end en måde, undtagen når man arbejdede sammen med mormor. Hun havde et helt bestemt billede af, hvordan tingene skulle gøres, samtidig havde hun en vilje, der gjorde, at selv de vanskeligste opgaver blev løst.

Når man laver noget praktisk sammen, kommer man også meget tæt på hinanden, og det gjorde vi også. Der var ikke den ting, der ikke blev vendt, når vi efter endt arbejde sad og snakkede over en kop te. Engang, da vi havde slidt en hel dag, sagde jeg til mormor, at jeg havde hende som forbillede, fordi hun havde gjort så mange ting og kunne alt, og jeg derfor gerne ville ligne hende, svarede hun: »Det skal du ikke. Hvis man gør som sit forbillede, bliver man kun et kopi. I stedet for skal man udvikle sine egne muligheder, gøre ting på sin egen måde, og tro på det, man gør«.

Et gammelt kinesisk ordsprog siger: »Man skal ikke spørge de gamle. Man skal spørge dem, der har prøvet«. – Mormor var ikke gammel, hun holdt sig ung. Det var derfor, mormor blev en af mine bedste kammerater.

Jakob Risegaard Buhrkall

Til Fred og Frihed nr. 4, 1986 i uddrag

Trods det store arbejde i skolen, i den store have og i hjemmet med to små børn havde Risegaard – som hun altid blev kaldt i ligakredse – også kræfter til at gå ind i arbejdet for Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed.

I 1933 blev hun formand for Jyllands Første distrikt, d.v.s. Nordjylland, og hun begyndte straks at hverve nye medlemmer ved en omfattende foredragsvirksomhed. Hun talte om Karen Jeppe, som hun beundrede, og bagefter viste hun lysbilleder fra Palæstina. Lysbilledapparatet var et stort monstrum, der fik lys fra en karbidlampe.

Det var den gang, det kostede een krone at være medlem. Inden 2. verdenskrig sluttede, havde danske fredsföreninger stiftet: »Fredsvenners Hjelpearbejde«, så man var klar til at hjælpe Europas sultende børn.

Risegaards emne var nu: »Ikke Øst og Vest – men Mad«.

Ungdomsskolens elever indøvede hvert år til elevmødet et friluftsspil, ofte et eventyrspil. Disse blev senere opført adskillige steder i landsdelen og indbragte tusinder af kroner til hjelpearbejdet.

Senere gik hjælpen til en flygtningelejr med 100 ældre græskrumænske flygtninge i Grækenland.

Sidst men ikke mindst, skal nævnes hendes store arbejde med: »Aktion tæpper« til Mother Teresa i Indien.

Dette arbejde føres nu videre fra Bornholm, København, Løgumkloster og Aalborg.

Risegaard mindede os ofte om, at krig koster penge, men fred er heller

ikke gratis. Og år efter år sled hun i det med fredsdagen.

Foruden de mange foredrag Risegaard holdt i ligakredse, stiftede hun også bekendtskab med radioen, første gang før fredsdagen i 1933 og sidst på F.N. dagen i 1984.

En lang række kronikker, læserbreve og pjecer blev det også til bl.a. »Hvornår var det nu det var?« der kort og præcist skildrer hovedtræk af ligaens historie fra 1915-1973.

Hjemmet i Stidsholt hos Marie Risegaard og Hans Jakobsen stod altid åben for ligaens medlemmer, enten de kom enkeltvis, til dagligstuemøder, eller når skolen var rammen om de store efterårsstævner, hvor de kom i rutebiler fra Thisted, Aars, Løgstør og fra hele Vendsyssel, hvor ligaens dygtige ledere førte ordet, eleverne opførte deres friluftsspil på scenen i haven, og Risegaard var over det hele.

Gennem alle årene blev Risegaard trofast støttet af sin mand, som omfattede ligaen med stor kærlighed, og det gjaldt for dem begge, de sagde aldrig nej til at holde foredrag eller til at være med i et hjelpearbejde, når det var ligaen, der kaldte.

I en sang, der mere end nogen anden var Risegaards: »Vi er fæstere her for en tid,« manes vi til at dyrke den muldjord, der er os betroet, og til at så sæden i mulde. Det var jo det, hun ville, og det hun gjorde – i tale og skrift med hele sit liv og hele sit virke.

Og sådan vil vi med tak og i taknemlighed i den danske liga mindes »Risegaard« Marie Risegaard Jakobsen.

Ja, vort liv det skal forme sig rigt som et strålende yndefuldt digt, når vi pløje,

selv hvor høsten er skjult for vor øje.

(Krestian Østergaard)

Karen Søndergaard

Året, der svandt –

Hver gang, vi kommer til begyndelsen af november, kommer overskriften til os, og efterhånden som vi bliver ældre, synes man, at årenes forsvinden går hurtigere og hurtigere. For vore elever er det ofte således, at månederne før jul snekler sig afsted, hvorimod månederne efter jul går alt for hurtigt for dem. Det har nok noget at gøre med, at når man er kommet over julen, har vi været sammen i så lang tid, at samværet med hinanden, kammerater og lærere, har fået den livgivende festlighed, at man kan glæde sig og være glad hver dag. Men året er gået, og vi vil prøve i store træk at fortælle om nogle af de begivenheder, som vist erindres af de fleste elever.

For os var det største, at hallen blev færdig det år og kunne blive en vidunderlig plads for de unge til alskens idræt og leg. For i den er der ligesom nævnt, at det er glæde og kammeratskab, der skal give den et godt indhold.

Det andet var oversvømmelsen. Da vi om morgenen stod op, var der »voldgrave« omkring os, og skolen spejlede sig smukt i søens vand, men desværre nøjedes søen ikke med at være i haven, men også i skolens kældere. Tingene svømmede rundt hulter til bulter, det var et gyseligt syn, og det tog lang tid at få bragt orden i tingene igen. Det blev med Falcks og forsikringens hjælp.

Men som eleverne vel nok oplevede skolen, gik dagene ind i en bestemt rytme, og så stærkt kan rytmen glide ind, at når den brydes, er det som om

det for nogle elevers vedkommende mærkes, som verden skal gå under.

Da vi i dette skoleår skulle have emneuger, blev det bestemt, at vi i lighed med året før, ville lave et loppemarked. Der blev afsat 8 dage – og hvilke 8 dage. – Vi startede med en gættekonkurrence. Hvor meget ville foretagenet mon indbringe? Nogle havde ikke store forventninger, så gættene kom til at ligge fra 500 kr til 10.000 kr. Vi fik uanet hjælp af to fra Bangladesh, der havde viet deres liv til at forbedre forholdene for landets millioner af fattige. De fortalte og viste billeder, men det stærkeste indtryk blev det gadeteater, de opførte, og selvom det var fremmedartet, og vi ikke forstod sproget, gjorde det et stærkt indtryk. Stykket handlede om en ung kvinde, der blev forfulgt af politiet, fordi hun modarbejdede områdets herremænd. Sluttelig fik hun myndighederne til at forstå, at det var herremandens overgreb, der var forkerte.

Trappetræf.

Årets glade drenge.

Loppemarked og tombola indbragte 10.000 kr., som blev brugt til et ulandsprojekt. Den anden emneuge blev brugt til udsmykning af skolen.

I ugens løb er der filmaften, disco-tek og ind imellem fødselsdagsfester, banko-aften og aftener, hvor et hold laver konkurrencer eller optræden af en eller anden art. Vi mindes også med stor fornøjelse elevbesøgene i vore private stuer. Aftenens festlighed

er altid afhængig af, at man giver sig helt hen i at yde sit bedste.

Før jul var vi i Aalborg teater og så »Eventyr på fodrejsen«, et syngespil, der har haft mange opførelser i de snart 130 år, det har eksisteret, oprindeligt skrevet for at gøre opmærksom på, at kriminelle også er mennesker.

Af forældremøder havde vi et før efterårsferien, hvor elever, forældre og lærere havde lejlighed til at snakke

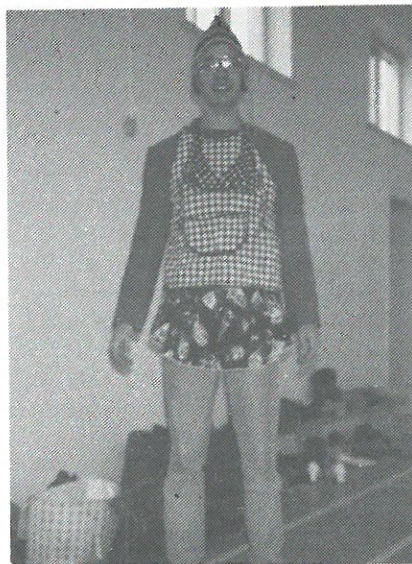

De tre musketerer: Christoffer, Lau og Mikkel besøger Jeppe.

sammen om, hvad der gik godt og måske mindre godt. Der er noget positivt ved de møder, vi bliver klogere på mangt og meget, des bedre kendskab, vi får til hinanden. Julestuen, der var afslutning før juleferien, samlede mange. Den var ikke baseret på at snakke om de enkeltes problemer, men først og fremmest på at stemme hjerte og sind til den glæde alle aldre har, når juleaften nærmer sig. Efter middagen samledes vi i gymnastiksalen, og eleverne opførte sketch, musik og sangkor underholdt ind imellem, og vi sang vore gamle julesange – og salmer. Traditionen tro hørte vi »Den hellige nat« af Selma Lagerlöf. Vi sluttede med at synge Ingemanns: Dejlig er jorden, en tekst og en melodi, man aldrig bliver træt af, og som minder os om det bedste her i tilværelsen.

Den første uge efter jul er som regel lidt urolig. Skolerytmen er gledet ud af kroppen, og julens og nytårets gaver og fester trænger sig stadig på for at blive meddelt til kammerater, men lidt efter lidt bliver man klar over, at halvdelen af skoleåret er gået, og tanker om, hvad man skal bagefter, melder sig, og allerede i slutningen af januar og begyndelsen af februar skal ansøgninger til EFG, gymnasier og øvrige offentlige uddannelser udformes. Det er svære valg, der skal gøres, og valg og evner skal helst være i overensstemmelse. Der mødte da også talrige forældre op, til et forældremøde om dette, og selvom vejrguderne ikke lod vejene være særlig indbydende, så flere forældrepar blev hængende i sneen, fik vi ansøgningerne lavet og indsendt.

Forberedelserne til udenlandsrejserne havde stået på længe, og sidst i februar tog 2 busser med forventningsfyldte og glade elever afsted mod Prag og Jugoslavien. Selve tu-

Søren prøver dress (loppemarkedet).

ren til Jugoslavien skriver 2 af eleverne om andet steds i bogen. Da programmet på Pragturen stort set var det samme som tidligere år, er det ikke omtalt denne gang.

Forleden år havde vi pensionister fra Jerslev, der opførte et skuespil, og da de igen i år stod klar med et nyt, bad vi dem komme igen. Stykket handlede om, hvordan unge menneskers kærlighedsforhold i gamle dage blev umyndiggjort, så forældrene indgik en mere givtig sammenstilling af de unge, og selvom de unge elskende var en 60-70 år, formåede de at holde eleverne fangne, og snakken mellem dem gik lysteligt under kaffebordet bagefter. Man havde ikke indtryk af, at der var en generationskløft. De ældres livserfaring har givet dem resignation, så de ikke forarges over de unges livsudfoldelse, men tværtimod glæder sig over dem og forstår dem.

Unge arbejdsløse musikere gav koncert – musik »der bare lige gik ind«,

det var festligt og fornøjeligt.

En måneds tid havde vi 4 Skalspi-ger, der var i praktik fra håndarbejdsseminariet, og vi håber det gensidige udbytte blev godt. Vi lærte i hvert fald meget af dem.

Det kommer bag på nogle hvert år, at året har sin afslutning. Vi skal ikke gøre os bedre, end vi er. De fleste af os kan sikkert erindre, at den skolestil, vi skulle aflevere, først blev til i sidste øjeblik, måske lidt febrilsk hastværksarbejde, og således vil det nok altid være. Prøverne, om man synes om dem eller ej, vil for mange være udgangspunktet for deres videre udvikling, og derfor er det ikke unaturligt, at lidt nervøsitet gør sig gældende, og derfor må vi på skolen give den bedst mulige støtte.

Elevmødet er for os den største fest på skolen, og i år, da vi havde den rigelige plads, bestemte vi at slå elevmøde og forældredag sammen, og dertil kom, at vi skulle have hallen indviet, så hvorfor ikke indbyde håndværkere, teknikere og gode venner af skolen.

Selve festen beskrives af Knud Andersen, elevforeningens formand, men forarbejdet bygger helt og fuldt på alle, der er på skolen. Det kræver arbejde, men det giver også fællesskab langt ud over den almindelige hverdag, og lykkes det, har man i år fremover fælles erindring om et herligt stykke samarbejde. Adskillige elever kommer og siger: Så du ham eller hende, var det ikke fantastisk, og deres øjne stråler af glæde over at have set en kammerat præstere noget usædvanligt. Jo, et elevmøde giver sammenhold, og for os er der grund til at takke personale og elever.

I de sidste dage går meget af tiden med at gå rundt med poesibøger, mindebøger, som de bliver kaldt nu om dage. Har alle nu skrevet? Det er vigtigt, for selv en lille stump med navn under er ligesom lidt af vedkommen- des sjæl og person, og det ved de fleste, og en bortkommen mindebog kan få store og stærke elever til at briste i gråd. Det er kammeratskabets kulimination, der er i den lille bog. Samtidig

Regissørerne.

ved vi, at der er kun kort tid til, at vi spredes for alle vinde, så spørgsmål: Hvad skal du næste år? bliver standard. Det er lettest for den, der ved at have sikkerhed for fremtiden i et arbejde eller uddannelse og sværere for den, hvis blik bliver usikkert: Jeg har ikke noget. Det kan være svært for os ældre at acceptere, og selvom der gøres meget for at alle unge kommer igang, er der stadig nogle for hvem, det er usikkert.

Så sidder vi da i gymnastiksalen. Mange forældre er kommet, og bilerne er læsset, mange til bristepunktet. Lærere og personale står op, og når sangen: Altid frejdig, når du går, veje Gud tør kende, er sunget, kom I og fik jeres afgangsbevis, og så gik det forbi lærerne med et: Far vel! Der var ikke mange, der kom igennem afskeden med tørre øjne, dertil havde årets samvær og oplevelser været for stærke.

Grethe og jeg tog også afsked med skolen. Vi har været der i 28 år. Vi var glade for at kunne forlade en skole, der var vel udstyret og et elevhold, der følte sig stærkt knyttet til det fællesskab den frie skole, Stidsholt Ungdomsskole, har.

Vi vil gerne bringe en tak til alle dem, der står skolen nær, til nuværende og tidligere elever og medarbejdere, til skolen bestyrelse, til elevforeningens bestyrelse og ikke mindst til repræsentantskabet, der trofast år efter år kommer til skolens generalforsamling. Tak til landsretsagfører Mehlsen, revisor Håkansson og Karin Rubin, hvis sikre hænder altid er der, når hjælp er nødvendig.

Held og lykke til Grete og Bent Østergaard, der har lovet at føre skolen frem i den ånd, den startede i 1931.

Vel mødt til gensyn på elevmødedagen 4. søndag i maj næste år, og mange gange fremover. — Glædelig jul og godt nytår!

Elevmøde Halindvielse Forældredag

Gennem årene har der været mange forskellige festdage på Stidsholt Ungdomsskole. Søndag d. 25. maj 1986 er også en af dem, som skal have en særlig omtale. Som nævnt i overskriften, var der jo denne dag både elevmøde, forældredag og indvielse af den nye idrætshal. I det efterfølgende vil jeg fortælle lidt om, hvad der foregik denne dag.

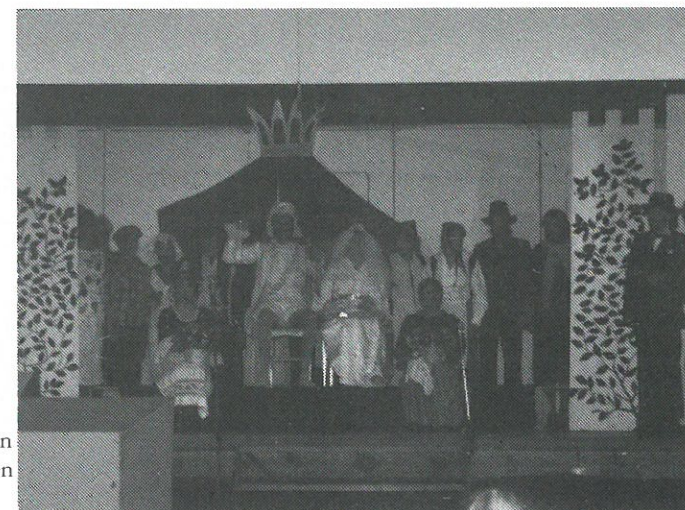
I god tid før middag begyndte jubilæarerne og deres pårørende at ankomme til Stidsholt. Aldrig før har der været så mange jubilæarer samlet til festmiddagen, som der var denne dag. Da forstander Jeppe Buhrkall bød velkommen i spisesalen og i biblioteket, var der ca. 200 tilstede. I biblioteket var der næsten 50, som havde 25

års jubilæum, og de øvrige jubilæarer var i spisesalen. Mellem dem var der 20 der havde 50 års og endnu flere som havde 40 års jubilæum.

Under middagen blev der budt velkommen af formanden for elevforeningen, (undertegnede) der også rettede en tak til dem, som havde hjulpet til med at finde navnene på så mange af jubilæarerne. Det var et stort arbejde, der var gjort, men det havde jo også givet et meget fint resultat. Der blev holdt taler af Grethe Buhrkall og Karen Søndergård m.fl. Karen Søndergård rettede blandt andet en speciel hilsen til skolens første 55 års jubilæarer, nemlig Marie Risegaard Jakobsen, og takkede for de mange år de havde haft sammen på Stidsholt Ungdomsskole.

Efter middagen blev der serveret kaffe i dagligstuen og skolestuerne, og nu begyndte folk at strømme til skolen, for at deltage i elevmødet og indvielsen af idrætshallen.

Grethe og Jeppe Buhrkall

Fløjten
og Guldfuglen

Kl. ca. 14.00 var alle samlet i idrætshallen, hvor Sæbyorkestret spillede op. Efter et par musikstykker kunne forstander Jeppe Buhrkall byde velkommen til den meget store forsamling som fyldte hele hallen. Forstanderen rettede velkomsten til gamle elever, elevforældre, venner af skolen, håndværkere og leverandører, skolens lærere og elever, og udtrykte sin store glæde over at så mange var mødt frem. I sin tale kom han derpå ind på det gode samarbejde med håndværkerne, arkitekt, ingeniør og skolen i byggeperioden, og takkede for godt og veludført arbejde. Der blev også rettet en tak til skolens bestyrelse for beredvillig hjælp og støtte under byggeriet. Senere i talen kom Buhrkall ind på, hvad der for mange år siden havde været de første spæde skud til de idrætshaller, som blev bygget i dag. Det var de gamle øvelshuse som militæret omkring år 1850 lod opføre til exercits og legemsøvelser. De huse blev senere afløst af forsamlingshuse, hvor der blev dyrket gymnastik og lidt boldspil, og da pladsen der blev for lille, kom idrætshallerne. Til sidst udtrykte han ønsket om, at den nye hal måtte blive til glæde og gavn for eleverne og skolen, samt for hele omegnens befolkning, både til idræt og andre formål.

Efter forstander Buhrkall blev der budt velkommen af elevforeningens formand, som udtrykte glæde over den fine hal, og ønskede skolen og dens elever til lykke med idrætshallen.

Efter at orkestret igen havde spillet, holdt formanden for Stidsholt Ungdomsskole, Knud Pinstrup indvielses-talen. Han rettede en tak til arkitekt, ingeniør og håndværkere for godt udført arbejde. En særlig tak blev rettet til Grethe og Jeppe Buhrkall for deres store indsats under hele byggeriet.

Uden den havde det været meget svært at klare så stort et byggeri. Han håbede at hallen måtte blive til gavn og glæde for skolen, og fortalte at den rigtige indvielse ville ske senere på dagen ved skolens elever.

Der blev holdt tale af en repræsentant for DDGU og fra håndværkerne ved arkitekt Elmo Nielsen. Marie Risegaard Jakobsen kom i sin tale ind på skolens udvikling og udbygning gennem de 55 år, som var gået siden den spæde start i 1931. Hun udtalte blandt andet sin glæde over at se skolen, som den nu stod i dag, og var glad over at det arbejde, som var begyndt under Jakobsen's, var blevet fuldført under Grethes og Jappes ledelse af skolen.

Grethe Buhrkall kom i sin tale ind på de mange byggerier, som havde fundet sted gennem årene, og nævnte blandt andet, at hun tit tænkte tilbage på den tid, hvor hun underviste i gymnastiksalen, hvor ville det have været dejligt dengang, at have haft hallen, men den gang lå det slet ikke i tankerne, at noget sådant kunne blive opfyldt, men nu var hun meget glad over at hallen var færdig til ibrugtagning.

Hallen blev derefter ryddet så meget, at eleverne kunne indvie den med gymnastikopvisning, badminton og volleyball, og der blev sandelig givet opvisning i, hvad hallen kunne bruges til.

Kl. 17.15 var der generalforsamling i elevforeningen. Deltagelsen var ikke så stor, idet mange benyttede lejligheden til at sidde og tale sammen, nu da halindvielsen var færdig. Alle valg blev genvalg undtagen til revisor, da Gerda ikke ønskede at fortsætte. Ny revisor blev Jørgen Farum. Kl. 17.45 kunne dirigenten afslutte generalforsamlingen.

Kl. 18.00 var der spisning, og det var fantastisk, at køkkenet kunne

Badminton
i hallen.

Sangkoret.

klare at bespise så mange på så kort tid, men alt fungerede perfekt, så alle kom hurtigt til.

Ved 19.30 tiden var alle igen samlet i hallen. Her opførte eleverne et eventyrstykke, som hed »Fløjten og Guld-fuglen«. Det handlede om en soldat, som solgte sig til djævelen, men som fortrød sin handling, og med stort besvær lykkedes det ham, til sidst at blive fri igen. Det var en meget fin opførelse, alle kunne deres roller, og både sceneskift og teknik foregik uden problemer. Det var en forestilling som delta-

gerne høstede stort bifald for, og det var også fuldt ud fortjent. Efter forestillingen sang skolens kor, og de unge sangstemmer sluttede på denne fine måde en dejlig dag på Stidsholt. Til sidst takkede Jeppe Buhrkall alle for deltagelsen hele dagen, og ønskede alle god tur hjem.

Dette var en kort gennemgang af en dejlig og festlig dag for os som deltog, og til dem som ikke var med, håber jeg hermed at have givet et lille indblik i, hvad der foregik.

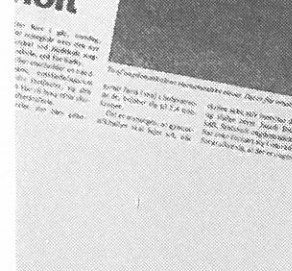
Knud Villy Andersen

Ny Stidsholt-hal færdig i oktober

Stidsholt-hallen under opførelse. Den nye hal vil give Stidsholt Ungdomsskole et helt nyt indtryk.

Rejsegilde over hal i Stidsholt

Rejsegilde i Stidsholt-hallen. De unge har nydt at være sammen i den nye hal.

Ældre fra Fr.havn mødte sig i Stidsholt

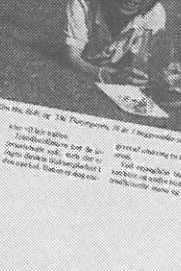
Ældre fra Fr.havn mødte sig i Stidsholt-hallen. De havde en god dag.

Ny Stidsholt-hal færdig i oktober

Den nye Stidsholt-hal vil give skolen et helt nyt indtryk.

Rejsegilde over hal i Stidsholt

Rejsegilde i Stidsholt-hallen. De unge har nydt at være sammen i den nye hal.

Ældre fra Fr.havn mødte sig i Stidsholt

Ældre fra Fr.havn mødte sig i Stidsholt-hallen. De havde en god dag.

Stidsholt Ungdomsskole. Den nye bygning vil give skolen et helt nyt indtryk.

Ungdomsskole truet af tøbrud og regn

Stidsholt Ungdomsskole er truet af tøbrud og regn. Skolen har været ramt af flere store regnskyl, og vandet har stået på gaderne i mange dage. Skolen har været lukket i flere dage, og eleverne har været nødt til at gå i skole i deres hjem. Skolen har fået lov til at lukke ned i nogle dage, og der vil blive foretaget reparationsarbejde.

Regn og vand har været et problem for Stidsholt Ungdomsskole.

Ungdomsskole eleverne har nydt at være sammen i den nye hal.

Ungdomsskole tjente 10.000 til unge indere

Stidsholt Ungdomsskole har tjent 10.000 kroner til unge indere. Pengene er blevet indsamlet gennem forskellige aktiviteter og koncepter. Skolen har haft en succesfuld indsamling, og de penge vil blive brugt til at hjælpe unge indere med deres problemer.

Ungdomsskole eleverne har nydt at være sammen i den nye hal.

Ungdomsskole skal have ny forstander

Stidsholt Ungdomsskole skal have en ny forstander. Den gamle forstander har været i funktion i mange år, og det er på tide at finde en ny. Skolen har oplyst om stillingen, og der vil blive modtaget ansøgninger.

Stidsholt Ungdomsskole har ny forstander.

Stidsholt Ungdomsskole har ny forstander.

600 fejrede indvielse af Stidsholts idrætshal

600 personer har fejret indvielsen af Stidsholts idrætshal. Der var en stor fest, og alle var glade for at se den nye hal. Skolen har haft en succesfuld indvielse, og de penge vil blive brugt til at hjælpe unge indere med deres problemer.

Stidsholt Idrætshal. Den nye bygning vil give skolen et helt nyt indtryk.

Idrætshal til 5,4 mi bruges før indvielse

Stidsholt Idrætshal vil blive brugt til 5,4 miles før indvielsen. Skolen har allerede modtaget mange tilmeldinger til aktiviteter i den nye hal. Skolen har været meget succesfuld, og de penge vil blive brugt til at hjælpe unge indere med deres problemer.

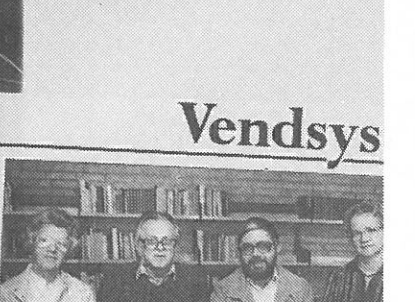
Stidsholt Idrætshal har ny forstander.

Stidsholt Idrætshal har ny forstander.

En forstander må altid kunne gå i spidsen

En forstander må altid kunne gå i spidsen. Det er vigtigt for en forstander at være et godt eksempel for de andre. Skolen har haft en succesfuld indvielse, og de penge vil blive brugt til at hjælpe unge indere med deres problemer.

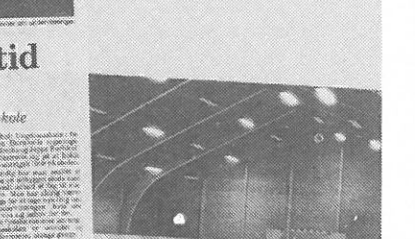
Stidsholt Ungdomsskole har ny forstander.

Ungdomsskole føres videre i samme ånd

Stidsholt Ungdomsskole føres videre i samme ånd. Skolen har haft en succesfuld indvielse, og de penge vil blive brugt til at hjælpe unge indere med deres problemer.

Stidsholt Ungdomsskole har ny forstander.

Stidsholt Ungdomsskole har ny forstander.

Stidsholt Ungdomsskole: Sidste elevmøde med velkendt forstanderpar

Stidsholt Ungdomsskole har haft sit sidste elevmøde med velkendte forstandere. Skolen har haft en succesfuld indvielse, og de penge vil blive brugt til at hjælpe unge indere med deres problemer.

Fra moralsk til socialt engagement

For nogle år siden læste jeg fem bøger af Tage Skou-Hansen, hvor man følger hovedpersonen, Holger Mikkelsen, i vigtige dele af hans liv. Jeg blev så henført i bøgernes verden, at jeg endda drømte om bøgerne om natten, og jeg tangerede den »farlige« faldgrube nogen gange at forveksle forfatteren med hovedpersonen Holger. Kort og godt: Jeg fik en oplevelse, en af de lærerige, og vil med glæde opfordre andre til at få den samme oplevelse.

De fem bøger, jeg vil berette om, er:

De nøgne træer
Tredje halvleg
Medløberen
Den hårde frugt
Over strengen.

I *De nøgne træer* er den samfundsmæssige betingelse krigsårene 1944-45 i Århus. Krigen og modstandskampen er et emne, som mange forfattere har beskæftiget sig med. Jeg, som ikke har oplevet krigen, fornemmer klart, at modstandskampen får en gennemgribende indflydelse på de menneskers liv, som deltog i kampen. I »De nøgne træer« er der tre hovedproblemer: Krigen, kærligheden og kunsten. Holger deltager i modstandskampen i en gruppe, hvor medlemmerne er meget forskellige både i motiver og karakter, men i kraft af den fælles opgave, nemlig kampen mod en entydig fjende, opstår en fællesskabsfølelse, som smuldrer, da krigen er forbi. Det, at det fælles konkrete mål er væk gør, at de mere underordnede politiske meninger i gruppen fremtræder tydeligere i forhold til modstandskampstiden, hvor klasseforskellen

i nogen grad var ophævet. Håbet om et bedre samfund slås i stykker på valgaftenen efter krigen og Holger, der nu læser jura, er præget af en opgivende holdning.

I »De nøgne træer« oplever Holger en meget dramatisk og sindsoprivende kærlighed som, ligesom krigen, forandrer Holger. »Da jeg åbnede øjnene igen længe efter, var verden forandret, og den blev aldrig mere som før. Ikke for nogen af os«. Holger forelsker sig i Gerda, som er gift med modstandsgruppens leder. Holger lever altså illegalt på to fronter, i forholdet til Gerda og i modstandsbevægelsen. Kærligheden beskrives så ægte, så varmt og poetisk, at jeg, som jeg startede med at skrive, blev helt henført. Trods Holgers og Gerdas voldsomme, lidenskabelige kærlighed må de, da situationen tilspidises, vælge mellem en fortsættelse af deres forhold eller at følge deres moral. Den sidste sabotageaktion mislykkes og Gerdas mand såres og må flygte til Sverige. Gerda og Holger føler ikke, at de kan opretholde forholdet, og hun tager med sin mand. Denne uundgåelige adskillelse giver sig udslag i en indre kamp i Holger mellem moral og drift. »Ved vi alligevel ikke, hvilken følelse der er stærkest... Kan pligten også være en lyst, en anden, dybere lyst?... Moralen og pligten er altså stærkest for både Holger og Gerda – selv om Holger føler, han nu skal leve videre kun for halv kraft.

»De nøgne træer« er den af bøgerne, der er mest handlingspræget, og igennem de andre bøger udvikler Holger sig til en meget reflekterende person. Hvad sker der videre i Holgers liv?

Holger er blevet advokat. Først og fremmest er han blevet et ensomt menneske, der ikke er følelsesmæssigt

engageret. Han står udenfor, – og er selv klar over det: »Livet? Det var dengang under besættelsen«. Skønt han er blevet midaldrende, føler han sig ubrugt og drømmer om fællesskab, samvær og glæde i tilværelsen. Jeg skrev før, at Holger var blevet en meget reflekterende person, og det ses i de mange passager over Holgers meninger om velfærdssamfundet – meninger som kun afspejler hans moralske engagement, han har endnu ikke valgt at leve mere socialt engageret. Holger føler kun, det er en forkert måde at leve på: »Det var ikke der, jeg ville hen. Men jeg var kommet derhen...« Holger bor i et parcelhuskvarter, men siger: »Der ligger tre-fire neuroser i hver have... Toppen af en velstand, som akkurat blev nået. Lige før man opdagede, at den var forrykt«. Holger føler altså, det er en forkert måde at leve på, men i kraft af sit arbejde som jurist, er han selv aktivt medvirkende indenfor samfundsudviklingen og er med til at stabilisere det bestående.

Noget må ske for at rette op på Holgers uholdbare situation. Dette »noget« er Bente, der dukker op i Holgers liv sammen med sin seksårige søn Bruno. Bente er 25 år gammel og repræsenterer ungdomsoprørets generation. Som 68'oprører har Bente nok gjort oprør mod det bestående, men oprøret har også givet sig udslag i en forkælet tilværelse, hvor hun kunne gå fra det ene studium til det andet, hvilket kun kunne lade sig gøre med et samfund i ryggen, der havde råd til at betale. Bente og Bruno flytter ind hos Holger, og i de første år deler de »bord, om ikke seng«. Men i løbet af »Medløberen« finder de også sammen i en følelsesmæssig forening.

Mens »Medløberen« således betyder et kærligheds-mæssigt/personligt

gennembrud for Holger, kommer »Den hårde frugt« til at betyde et politisk gennembrud for ham. Bente og Holger har nu levet sammen i 5-6 år, og 68'oprøreren Bente er langsomt blevet mere borgerlig, med smag for komfortable biler, dyre restauranter osv. Som modsætning til dette dukker en ny person op i Holgers liv, Eva, som repræsenterer 70'ernes oprør. Eva er drevet ud i et kompromisløst politisk engagement, hvor hun, i kampen for et bedre samfund, er parat til at bruge vold. Holger er tiltrukket af Evas kompromisløse forholdene sig til samfundet. Hun tør tage konsekvenserne af det hun mener; noget Holger ikke har turdet.

I »Den hårde frugt« fornemmer Holger altså klart nødvendigheden af at give sig politisk tilkende, og i »Over strengen« må Holger foretage et valg. Selv om dette valg er præget både af tvivl og splittethed, vælger Holger at fraflytte Bente. På det arbejdsmæssige område omlægger han sin sagfører-virksomhed og frasiger sig de store pengeindbringende forretninger og koncentrerer sig i stedet hovedsageligt om at hjælpe »de undertrykte«. Holgers forhold til Eva er platonisk, men mange følelser er på spil. Eva er nemlig hans ungdomselskede Gerdas datter.

Jeg har her forsøgt at ridse hovedpersonen Holgers liv op, og de tanker jeg har fået af at læse bøgerne. Men utrolig mange personer, tanker, begivenheder og følelser gør Holger til det, han er, og som det er umuligt at skrive om, hvis ikke dette stykke skal blive for omfattende. Bøgerne giver læseren stof til eftertanke, og jeg kan kun igen opfordre andre til at gå om bord i bøgerne. God fornøjelse!

Lene Jørgensen

Folkeligt skal alt nu være

Vi skriver stadigvæk 1986, så det er 138 år siden, at Grundtvig skrev sin »Folkeligt skal alt nu være«. Sangen blev skrevet samme år som grundlovs-kampen endte smukt med 1848 grundloven, vor første demokratiske.

Sangen er stadig ung og provokerende, slå op i højskolesangbogen og læs hvordan han pisker alle disse »folkelige« som lefler for den nemme popularitet. Han kræver ildmod af os.

*Til et folk de alle høre,
som sig regne selv dertil,
har for modersmålet øre,
har for fædrelandet ild;*

Og, han frakender alle der ikke har denne ild enhver indfødsret – ja kalder dem »dragedukker«. Og så har vi stof til at tænke over flygtningedebatten i 1986.

Hvilke veje vi skal gå fortæller han videre i sangen, han skriver:

*Får vi ægte danske love,
danske skoler splinterny,
danske tanker, danske plove,
rinder op vort gamle ry:
»Dansken, lykkelig begavet,
bor med fred og fryd på havet«;
da er folkets dåd og digt,
da er alting folkeligt.*

Jamen er det ikke en gang gammeldags nationalistisk vrøvl, selvfølgelig ikke! Der er gode grunde i 1986 til at kæmpe for danske love, hvad med miljølove f.eks. for danske skoler, hvor vi ikke udviskes af tilpasningsbestræbelser fra denne og hin undervisningsminister.

I de frie skoler forsøger vi stadigvæk at fastholde »danske tanker«, så vi får frie mennesker ud og ikke »tilpasset arbejdskraft«. For kun frie tæn-

kende mennesker kan jo udvikle danske plove, maskiner, elektronik osv. osv.

Nej det er ikke nationalisme at kæmpe for sin egenart og udvikle den. Hvis vi kun er ligegyldige eftersnakke-re, hvem kan så tage os alvorligt.

Men alt dette er ligegyldigt uden »Kærligheden«.

*Folkeligt er her i vangen
endnu ét af hjertens grund,
folkelig er elskovssangen,
ægte dansk i allen stund,
ej på val og ej på tinge
agtes børn og kvinder ringe,
hvad der end går op og ned,
dansk er immer kærlighed!*

Hermed de bedste hilsener til gamle elever og skolekreds fra

Tom Søndergaard

Forsøg på Stidsholt Ungdomsskole 1985-86

Klokken ringer, vi skal til engelsktime. Fem minutters frikvarter – cigaretten skal ryges – sved på panden – klokken ringer igen, og vi skynder os til en times badminton. – Det er den gamle skemaplan, som har fungeret i alle år på alle skoler, og som fungerer endnu de fleste steder. Det er det gode kendte, alle er vant til det, og det er vel også godt nok. Eller er det?

I tidens pædagogiske debat er der tanker fremme om, at elevers hverdag er for splittet, der er ikke sammenhæng i de ting, de laver, ikke tid til koncentration. Børns leg er ikke skemalagt, de leger og koncentrerer sig her og nu, og det er hele grundlaget

for at lære. Når børnene kommer i skole, skal de absolut kl. 14.30 have boldspil – håndarbejde eller tysk, selv om de for 10 minutter siden var ved at løse nogle spændende matematikopgaver, som var næsten ved at gå op, hvis ikke klokken ringede og tvang dem til at tænke på det næste fag – den næste time. Dette er virkelighed for eleverne, og vi kan spørge os selv, om det er lyst, der driver værket eller...? Er det for mange elever en pligt, for nogle en sur sådan, at skulle lære noget, i stedet for et privilegium at skulle/ville lære.

Disse tanker var selvfølgelig også baggrunden for, at vi sidste år her på Stidsholt Ungdomsskole i det små ville forsøge at bryde noget af skemaet op, og i stedet for en masse forskellige valgfag, samle dem i noget, vi kaldte linjer. Vi lavede 3 linjer, der hver fik 2 gange 3 timer om ugen:

1. Kreativ linje = alt indenfor håndarbejde, tegning m.m.
2. Bevægelseslinje = alt indenfor gymnastik, boldspil m.m.

3. Praktisk linje = alt indenfor træ, metal, reparation m.m.

På hver linje var der tilknyttet 3 lærere, der overlappede hinanden, og da jeg var på praktisk linje, er det den, jeg nærmere vil berette om.

På praktisk linje ville vi have, at alle eleverne først skulle gennemgå et kursus indenfor træ-, metal- og malerarbejde med bundne opgaver, så alle blev fortrolige med værkstederne og de forskellige discipliner. Efter dette kursus kunne eleverne erhverve et kørekort til værkstederne, og disse kunne bruges i fritiden. De elever, der ønskede det, kunne derefter lave en større eller mindre ting til sig selv i træ eller metal, dog skulle de være behjælpelige med reparationsarbejde på skolen, hvis der var brug for dem der. Eleverne var overraskende positive i reparationsarbejdet. Mange havde i tidligere års sløjdundervisning overdænet deres mor og far med mere eller mindre uheldige småting, og få elever havde endnu et ønske om at produ-

Niels
Svejser.

cere en større ting til dem selv. Derfor var mange glade for reparationsarbejdet. Fra at opleve værkstedsfagene udelukkende som beskæftigelse eller sysselsætning (ikke et ondt ord om det) oplevede eleverne, at der var reelt brug for deres arbejde, et arbejde man umiddelbart kunne se nytten og resultatet af. Vi planlagde sammen med eleverne, hvad der trængte til at blive gjort. Eksempler herpå er gården, som vi ønskede skulle blive til et cykel- og knallertværksted. Vi fik cementeret gulvet og gik ud fra en plan om, hvordan det skulle indrettes. Sammen med eleverne lavede vi langtidsplaner og drømme om, når værkstedet engang blev færdigt, at opkøbe gamle cykler, som vi skulle sætte i stand, og som senere kunne bruges frit af SU-elever. Discoteket fik vi malet og dekoreret, møblerne blev repareret, og der var en løben fra discoteket til sløjdsalen, hvor brædder skulle saves til osv. Vores håb med dette reparationsarbejde var også, at eleverne til enhver tid ville behandle skolen og dens inventar bedre, når de selv havde været med til at reparere og til at komme med ideer.

Eleverne havde ikke frikvarter, men holdt små ryge- eller hvilepauser, når de havde behov, men det sidste kvarter samledes vi alle til en kop kaffe. Her var det meningen, at alle skulle berette om, hvad de havde lavet, hvilke materialer de manglede til næste gang osv. Her fik vi også mulighed for at se, om nogle elever gang på gang ikke fik lavet noget og hvorfor.

Helt så gnidningsløst som her berettet gik det dog ikke hver gang. Og denne måde at arbejde på kræver mere af lærerne, end hvis vi skulle læse vores egne valgfag. Arbejdet kræver meget samarbejde fra lærernes side, og det kan være svært at koordi-

nere 3 læreres tid på en efterskole. Også grundholdningen til »hvad vil vi med linjen« kræver fantastisk meget tid, før man overhovedet går igang; det er nu engang lettere at sidde derhjemme og selv forberede og bestemme over sit eget fag. Men jeg tror, vi alle fik mange erfaringer, både gode og dårlige, og det er så op til os at arbejde videre med dem.

Louis Rasmussen

Jugoslavien

Vi var 40 elever fra Stidsholt Ungdomsskole, der skulle på tur til Jugoslavien. Resten skulle til Pragh.

Turen startede d. 28.2.86 kl. 13.00. Vi kørte med en dobbelt-dækker bus til Århus. Det var meget sjovt at køre i sådan en bus, hvor man sad så højt oppe. Da vi kom til Århus, skiftede vi over i en almindelig bus, men der var også video og toilet i.

Vi kørte ned gennem Tyskland og videre ned gennem Østrig og Italien. Da vi så kom til den Jugoslaviske grænse, skete der det, at nogle af vore kammerater, der er vietnamesere ikke kunne komme ind i Jugoslavien, fordi de ikke havde visum, men kun dansk pas. Det var lidt kedeligt, at de ikke kunne komme med, så de tog tilbage til Østrig, sammen med 2 lærere, hvor de så holdt ferie i hele den uge, medens vi var i Jugoslavien.

Da vi ankom til Bovec, var det blevet lørdag aften. Vi blev nu indkvarteret i lejligheder med 4-5 personer hvert sted. Da vi havde pakket ud, skulle vi ned til et informationsmøde, nede på et hotel, der hed Hotel Kanin. Her fik vi at vide, hvad vi kunne foretage os hele ugen. Der var bl.a. film hver af-

Jugoslavien.

ten, og vi kunne også gå i svømmehallen og på discotek.

Efter vi havde været nede til det møde, skulle vi op for at have ski og støvler. Der var en masse ballade pga. at vi ikke kunne finde ud af hvilke størrelser, vi skulle have, da slalomstøvler er meget svære at få til at passe, og umulige at gå i.

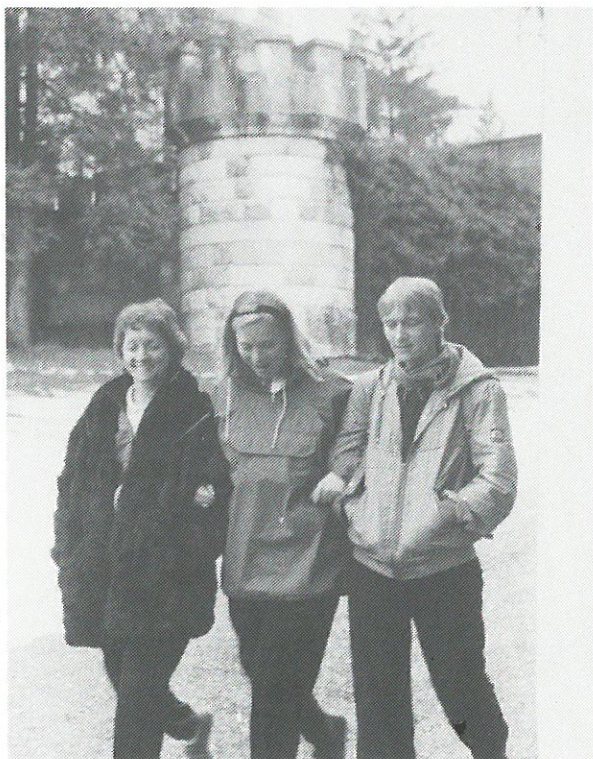
Det havde været et hårdt døgn, da vi havde kørt non-stop i 26 timer, og derfor gik mange af os hjem for at sove, men nogle gik også ned i byen.

Næste dag ved 8 tiden tog vi bussen op til gondol stationen, hvor vi skulle hejses op på bjergene, og det tog 1/2-3/4 time, med at køre derop. Det var koldt at komme så højt op (2300 m). Nu kom det store øjeblik, da vi skulle til at lære at stå på skiene. Det var meget sjovt, men det gav mange ridser og blå mærker, for man skulle vænne sig til, at få dem den rigtige vej, og ikke den forkerte. For jugoslaverne så det lette ud at stå på ski, men for os danskere, så det håbløst ud. Man var

ikke i tvivl om, hvem der var danskerne. Men efter en uges tid havde mange af os lært at styre skiene, men mange lærte det ikke.

Hver lejlighed stod selv for madlavningen og oprydningen, så vi havde selv mad med fra skolen, som vi selv skulle administrere. Det var dejligt at lærerne boede for sig selv, så kunne vi gøre som vi havde lyst til, blot skulle vi sørge for, at have ryddet op, for at få udleveret kostpenge.

Først på aftenen gik vi på besøg hos hinanden, og sad og fandt ud af, hvor vi skulle gå hen, men da byen var lille (800 indb.), var der ikke så mange muligheder, så valget blev næsten hver aften det samme discotek. Her lærte vi mange jugoslaver at kende. Det var meget sjovt at snakke med dem, hvis man bare kunne forstå, hvad de sagde, men nogle af dem kunne godt forstå engelsk, så fik vi da brug for vores skoleengelsk. Vi synes vist alle, at det var en skøn tur, og man lærte også lærerne bedre at kende, og nogle af ele-

De tre
gratier.
(På Jugoslaviens-
turen).

verne, som man ikke havde rigtigt snakket med før, lærte man meget bedre at kende.

Vi sluttede ugen af med, at vi alle gik ud at spise, da det næsten ingenting kostede, og senere gik vi på disco-tek om aftenen.

Vi tog hjem lørdag, og kørte tilbage til Italien, og videre til Østrig, hvor vi hentede vietnameserne, og da vi hentede dem, var alle folk glade for at se hinanden igen. Så kørte vi videre gennem Tyskland og videre til den danske grænse, og så fortsatte vi op gennem Jylland og tilbage til Stidsholt Ungdomsskole, hvor vi var søndag ved 16-17 tiden.

De chauffører, som vi kørte med, var pragtfulde, og vi hørte også en masse god musik i bussen.

*Malene Pedersen
Carsten Nielsen*

Gymnastik

I skoleåret 1985/86 startede vi gymnastikundervisningen i den gamle gymnastiksal, der ikke er særlig god at undervise i, da den er lille og har en dårlig akustik. Efter juleferien kunne vi så flytte over i hallen.

Hvad lavede vi så i gymnastiktimerne? Ja, vi havde forskellige former for opvarmning, afhængig af hvad vi skulle lave resten af lektionen. Opvarmningen foregik som regel til musik, og gerne musik eleverne kunne lide, da det kunne motivere til at bevæge sig. Efter en god og grundig opvarmning skulle vi så i gang med det egentlige. I begyndelsen af året lavede vi en del små rytmiske serier, for at lægge op til, at vi senere på året skulle i gang med et egentligt rytmisk program. Vi har haft en del smålege og øvelser. Vi har arbejdet med styrke-

træning som intervaltræning, hvilket de fleste piger godt kunne lide. Vi har haft øvelser på rullemåtter, hvor vi arbejdede med ruller, hovedstand, håndstand og vejrmøller. Desuden arbejdede vi her med balancer, hvor det gjaldt om at samarbejde. Vi har ligeledes haft nogle timer med spring. Disse timer har givet os nogle gode oplevelser, da stort set alle piger har haft mod og lyst til at prøve at springe. Efter nytår kunne vi så tage hallen i brug, og så skulle vi igang med den rytmiske serie, vi skulle vise til elevmødet i maj måned.

*Birgitte Jensen
Annalene Ebdrup*

Gymnastik
i hallen.

55 år med Stidsholt Ungdomsskole

Det er nu 55 år siden, Stidsholt Ungdomsskole blev startet af Marie Risegaard og Hans Jakobsen.

Et par uger forinden blev Grethe født, så Stidsholt blev både hendes hjem og siden hendes arbejdsplads.

Da jeg i 1941 kom til Stidsholt, gik Grethe i den lille friskole, hvor jeg også kom til at undervise. Året efter kom hun i realskolen i Sæby. Hun måtte cykle de 10 km, hvordan vejret end var, bilerne var »klodset op«, og busser var der ingen af.

I ferierne dukkede Grethe op i håndarbejdstimerne på ungdomsskolen, og hun lærte hurtigt at sy sit eget tøj. Hun var en sommer elev på skolen, inden hun begyndte at uddanne sig til lærer.

Derefter var hun et par somre lærer ved skolen og underviste i kjolesyning og gymnastik.

Vi var nu kolleger.

I sommerferien kom en ung charmerende lærer for at søge plads på

vinterskolen. Jeg har aldrig fået opklaret, hvad der skete, men Jeppe blev »hængende« i flere dage, og så var Grethe leveret: »Han kom, så og sejrede«, er et ofte gentaget citat.

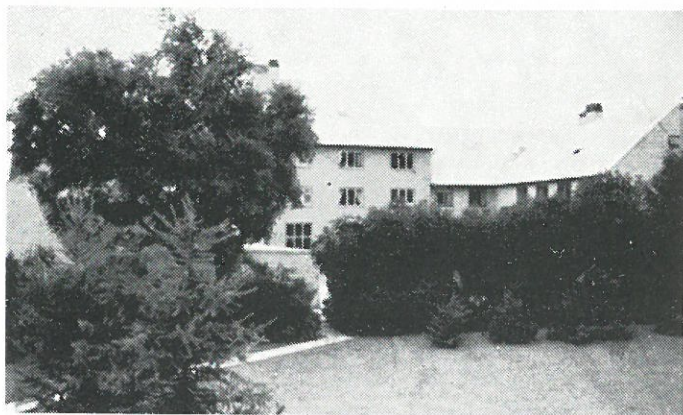
Grethe og Jeppe blev gift, videreuddannede sig i København og var derefter i fire år ansat ved Pandrups realskole.

Så var de parat til at komme tilbage til Stidsholt. Det skete samtidig med at skolen blev en selvejende institution og det store byggeri i 1958.

Nu var vi igen kolleger, og nu var det deres fire drenge, jeg fik som elever i friskolen.

Så kom Yoon fra Korea, 6 år gammel. Ved hendes 20 års fødselsdag d. 26. oktober i år holdt Jeppe en lille tale for hende. Han indledte den med at sige: »Det var en stor dag for os alle sammen, den dag du kom, ikke med storken, men med flyvemaskine. Det havde været et stort ønske, ikke mindst for drengene, at de skulle få en lillesøster, og nu var du her«.

Jeg mindedes den højtidelige stund i Volstrup kirke, da Yoon blev døbt. Hun stod i sin lange hvide kjole mellem sine forældre foran døbefonten

og de fire brødre Lars, Morten, Jakob, Jens og jeg var faddere og dannede kreds om dem, mens hendes morfar døpte hende. Det var også en stor dag for hele familien.

Vi havde gennem alle årene et godt samarbejde; men da de i 1970 overtog stillingen som forstanderpar, den lille friskole ophørte at eksistere, og jeg havde planer om at arbejde med ældre, flyttede jeg til Sæby.

Grethe og Jeppe har ikke markeret sig stærkt udadtil, men de har i et tæt samarbejde på deres stilfærdige måde ført skolen videre. De har fulgt med i udviklingen, de har taget nye undervisningsmetoder op. De har bygget videre på skolen, hvor andre slap, så der

nu efter 55 års forløb står en fuldt udbygget ungdomsskole.

Når de nu på grund af sygdom må holde op, er der al mulig grund til at sige dem tak for deres store indsats gennem de mange år.

Jeg har på allernærmeste hold fulgt Grethe gennem det meste af hendes barndom og ungdom, hendes hjem med mand og børn, og hendes og Jepes arbejde på skolen gennem 28 år.

Det skal nu være mit ønske og håb, at I må få nogle gode år med godt helbred i jeres dejlige hjem på Solsbækvej.

Tak for godt samarbejde og venskab gennem alle årene!

Karen Søndergaard

Korte hilsener

Vi er fæstere her for en tid,
og må dyrke vor muldjord med flid,
om vi skulle
også bare strø sæden i mulde.

Den sang hører for mig til på Stidsholt Ungdomsskole.

Jeg vil ønske, at I stadig husker at synge.

Vi har haft mange hyggelige timer i kl. 6, ikke mindst med at øve til en eller anden forestilling.

Kan I huske....

Vi ses på elevdagen.

Mange hilsener – rigtig glædelig jul.

Christa

Hej allesammen!

Jeg sender hermed en hilsen til alle, jeg kender på Stidsholt Ungdomsskole. Her går alt som det skal. Jeg er startet på EFG jern/metal, men regner med en læreplads som klejnsmed til februar.

Jeg håber at se jer alle til elevstævnet.

Med venlig hilsen

Steen Kristensen
elev 1983-86

Tænk at der nu er gået næsten fem og fyrrer år, siden vi som unge piger mødtes på Stidsholt. Vi har sikkert gennem årene lært, hvad livet har at byde på, af mørke og lyse sider. For mit eget vedkommende, har jeg i mange sammenhænge haft glæde af at lade tankerne gå tilbage til den tid med minder om mange gode oplevelser, som har rodfæstet sig for livet – det var ikke forgæves. Tak!

De varmeste hilsener til alle fra

Gerda Jæger (f. Andersen)

Algade 45

9300 Sæby

sommerpige 1942

Kære venner!

Siden jeg var elev på Stidsholt Ungdomsskole i 1961 har jeg været medlem af elevforeningen og har gennem flere år set hen til at deltage i sammenkomsten for jubilare.

Når man som jeg bor i Køge er der langt til Stidsholt, men med til festlighederne ville jeg, og det blev der sandelig ikke grund til at fortryde.

Min ven og jeg startede i bil fra Køge tidlig søndag morgen for at nå morgenflyet

fra Kastrup til Aalborg. I Aalborg stod en lejet bil klar, så vi kunne være i Stidsholt kl. 10, hvor jubilarene var sat stævne.

Spændt var jeg – var der nogle af mine veninder med (dengang var der kun piger på sommerholdet), kunne de kende mig – og jeg dem.

Det varede ikke længe, før der var en, der på ravjyds spurgte – jamen er det ikke Meit Britt? Jo det er det da – og er det ikke Frida – jo det var det, og så var snakken i gang om dengang, for det viste sig nemlig, at fra 1961 holdet var der mødt 30 frem til jubilæumssammenkomsten.

Vi snakkede – vi besøgte gamle værelser og klasseværelser, og vi så på de ændringer, der var sket på skolen, siden vi havde boet der i 1961, og vi kiggede på billeder, som nogle havde medbragt fra dengang.

Vi spiste en dejlig middag sammen, inden vi skulle ind til den festlige indvielse af den nye hal og for nogles vedkommede deltagelse i generalforsamlingen i elevforeningen.

Hyggeligt var det at møde »gamle« lærere, som levende fortalte om skolens udvikling i de forløbne 25 år.

Pladserne på det sene aftenfly var udsolgt, så vi var desværre nødt til at tage af-

sked med skolen allerede kl. 17.30, så vi tog ikke del i aftensmåltidet og den efterfølgende fest.

Men det var en dejlig dag!

Mange hilsener
Meit Britt Englund
Kærmindevej 16
4600 Køge

Hej piger fra sommeren 1961

Jeg synes det var hyggeligt, at vi var så mange, der kunne mødes til 25 års jubilæum på Stidsholt Ungdomsskole. Men alle er desværre ikke kommet med på billedet, men jeg håber at se endnu flere om 5 år. Husk det nu!

Til slut vil jeg ønske jer alle en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Asta Thøgersen (f. Jensen)
Møllegårdsvej 19
Birkelse, 9440 Åbybro

Hej gamle piger fra 1962

Tiden går – hvor er I henne? Nu er det 25 år siden, vi var på Stidsholt Ungdomsskole.

Skal vi blive rigtig mange 25 års jubilare til elevmødet, må vi hver især sætte hovedet i blød og finde frem til nogle adresser, så vi kan samles alle 82.

Hermed ønsker vi jer alle en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Hilsen
Alice Jakobsen
Jersbovej 45 A
9700 Brønderslev
Tlf. 08 82 48 76
Magna Nørgaard (Sørensen)
Pontoppidansvej 15
9700 Brønderslev
Tlf. 08 82 82 24

Kære kammerater fra sommeren 1937

Nu er det snart 50 år siden, vi mødtes på Stidsholt, hvor vi havde en dejlig tid sammen. Skal vi blive enige om at møde op så mange som muligt til elevmødet i maj til 1987.

Desværre har vi ikke hr. og fru Jakobsen iblandt os på jubilæumsdagen, men vi har nogle gode minder fra tiden, vi tilbragte sammen med dem. Efter hvad jeg husker, var vi kun seks til 25 års jubilæum. Ved fælles hjælp kan vi måske finde frem til resten af holdet fra 1937.

I må gerne kontakte mig på tlf. 08 38 10 37.

Hermed de bedste ønsker om en glædelig jul og et godt nytår.

Louise Rytter (f. Nielsen)
dengang Kragelund, Sæby
nu Dalvej 61, 9230 Svenstrup

Min hjerteligste TAK til alle, der gjorde vort 50 års jubilæum i Stidsholt til en dejlig dag. Min TAK omfatter først og fremmest mine gamle kammerater, Grethe og Jeppe Buhrkall, frøken Søndergaard med flere.

Fru Jakobsen er jo ikke mere.

Jeg havde ellers opgivet at tage til jubilæum, min mand var ikke rask og 50 år er en meget lang tid.

Så fik jeg et lille brev fra Else (Overlund) hvor der kort og godt stod: »KOM!«

Altså afsted.

Jeg havde belært mig selv om at opføre mig som et voksent menneske: Ingen bevægethed, ingen tårer, absolut selvbeher-skelse. Men da jeg ude fra glasdøren så de gamle kammerater i forhallen, kneb det alligevel.

En linie fra en eller anden sang, røg gennem mit hovede:

»Mærket af årene vender vi hjem«

Mærket af årene var vi allesammen og skolen var virkelig et hjem for os dengang. Grethe var fem år og Jakob syv. Alle spiste alle måltider i samme stue og på en gang.

Grethe var ved jubilæet endnu forstanderfrue og fru Jakobsen levede og kunne udveksle minder fra de rigtig gamle dage. Glæden ved at se skolen og kammeraterne var overvældende. Hvad er det, der gør det?

Man har da truffet så mange storartede mennesker senere hen i livet.

Hvad er det, der får een til at smide, hvad man har i hænderne og styrte afsted.

Jeg kender ikke det nøjagtige svar.

De piger, der mødtes, var ikke de samme, der tog afsked bedrøvede og ufærdige i 1936. Der er en novelle af Kafka, der hedder »Harven«. Den handler om, hvorledes mennesker af livet får harvet deres skæbne ind på deres krop.

Et og andet var der nok sket for hver af os, selv om vel ingen af os har prøvet noget tilsvarende som i den barske novelle.

Vi piger havde haft fem måneder sammen her for 50 år siden. »Tit og mange gange« tænkt sammen i foredragstimerne. Vi havde arbejdet sammen i skolekøkken og skolestue. Vi havde cyklet lange ture sammen i sol og regn, også cyklet til gudstjeneste i Badskær, sunget ved klaveret: »Ring ud klare klokke, ring ud hver gammel sot, som har hærget jordens vang, ring guldbegæret ud, som gør sjælen lav og trang«. Den, og mange mange andre.

Vi var der, mens midtærtårnet blev bygget, vi overværede, at elektriciteten kom til Stidsholt.

Selv dyrkede jeg vist nok Stidsholt, som de unge i dag dyrker deres pop-idoler, ingen over og ingen ved siden af. Og den kærlighed til Stidsholt har vedblivende været en del af mit liv.

Beskrive elevmødedagen kan jeg ikke. Jeg formår ikke at give udtryk for mine indtryk. Men den er et varmende minde. Jeg er så glad for mødet med alle kammeraterne, afskeden var svær, ses vi mon nogensinde igen?

Jeg har fundet en slags trøst i et vers af Johs. Jørgensen
Imellem os bestandig går
en lønlig sti
det liv der sank
med svundne år
er ej
forbi.

Ære være Marie og Hans Jakobsens minde.
De venligste hilsener til jer alle.
De bedste ønsker om en glædelig jul og et godt nyt år.
Undskyld at jeg alligevel græder lidt.
Tak for de mange år.

Magda

Vi har fået ny adresse, det er
Magda og Anders Pedersen
Enggårdsvej 15, Ubby
4490 Jerslev Sjælland

Kære Stidsholtpiger fra 1946

Når jeg tænker tilbage på året, der er gået, bliver der nogle dage i maj måned, som jeg vil mindes med glæde, og det er i og omkring elevmødet på Stidsholt, hvor vi i år havde 40 års jubilæum, og hvor vi i forvejen var et par stykker, der gik i gang med at »finde« gamle elever fra 1946. Ja, telefonen var ved at være rødglødende i de dage, men hvor er det sjovt at træffe så mange forskellige og hjælpsomme mennesker, men det er jo sådan, at når vi nævner Stidsholt, om vi så er nye eller gamle elever, så føler vi os, som om vi er i familie. Der er en masse, vi er fælles om, og det bli-

ver ikke mindre med årene – og vi mødtes 25 fra vores hold til elevmøde på Stidsholt, nogle af os med mænd, for vi ville jo også gerne se dem.

Der kom mange glædesudbrud og mange smil og nik til hinanden. Vi kunne ikke få nok af snak og sludren. Det er svært at gengive på papir, og det skal opleves. Mange flere ville det være skønt at have set og snakket med, og som jeg havde haft forbindelse med, men ikke kunne komme.

Vi havde den glæde, at Marie Risegaard Jakobsen var iblandt os den dag, men vore tanker gik nok hver for sig til Hans Jakobsen, med ham mindes vi mange gode timer.

En elev fra 1946, Maren Pinstrup, citerede fra vores første dag på skolen, Jakobsens åbningstale, nogle mindeord og en hilsen på denne festdag, hvor vi så hinanden efter 40 år.

Der er et lille vers, som blev brugt og måske blev lidt forslidt i vore poesibøger dengang, men som i grunden kan fortælle en hel del, synes jeg, og det vil jeg slutte med og sende jer alle mange tanker og hilsener,

Krista

Mindet lader som ingenting
er dog et lønligt kildespring.

Meddelelser 1987

Elevmødet

afholdes søndag den 24. maj kl. 14.00.

Reservér venligst dagen i god tid og kom til Stidsholt. Det er mest festligt, når vi er mange. Se avisernes annoncer i god tid. I er velkommen til at tage jeres forældre eller ægtefælle og børn med.

Jubilæumsholdene

Elever fra	1976-77 (10 år)
Elever fra vinteren	1961-62 og sommeren 1962 (25 år)
	1956-57 og sommeren 1957 (30 år)
	1951-52 og sommeren 1952 (35 år)
	1946-47 og sommeren 1947 (40 år)
	1941-42 og sommeren 1942 (45 år)
	1936-37 og sommeren 1937 (50 år)
	1931-32 og sommeren 1932 (55 år)

indbydes på elevmødedagen med eller uden ægtefælle til jubilæumssammenkomst med middag kl. 11. Send venligst et kort med indmeldelse en uge før til os. – Prøv at finde frem til gamle kammeraters adresse og gør dem opmærksom på festen.

»Varigt Minde«

for forstander Hans Jakobsen giro 5 00 45 35.

Vi har set på egnede sten, og en vil stå færdig d. 24. maj 1987.

Elevforeningens bestyrelse

Knud Villy Andersen, H. C. Andersensvej 5, 9000 Ålborg. Formand. 08 12 14 43.

Ejnar Frendrup, Vestergade 46, 9400 Nørresundby. Næstformand. 08 17 02 31.

Karen Søndergaard, Rosenstien 2, 9300 Sæby. Kasserer. 08 46 17 27.

Orla Jensen, Ålborgvej 229, Syvsten, 9300 Sæby. 08 46 83 40.

Jørgen Holm Jensen, Ørtoftvej 141, 9300 Sæby. 08 46 82 09.

Jack Schlippe-Steffensen, Sundørevägen 22, S-46300 Lilla Edet. Telf. 009-46-520-51462.

Fatima Lise Jaouadi, Mølholtvej 90, 9300 Sæby. Sekretær. 08 86 71 93.

Skolens bestyrelse

Gårdejer Knud Pinstrup, Nørre-Is, 9240 Nibe. Formand. 08 66 90 20.
Ejnar Frendrup, Vestergade 46, 9400 Nørresundby. Næstformand. 08 17 02 31.
Ingrid Houbak, Gedemålgård, Bjergby, 9800 Hjørring. 08 97 10 36.
Lis Sohnemann, Gravsholtvej 10, Langholt, 9310 Vodskov. 08 25 71 49.
Gårdejer Jørgen Trolborg, Råbjergvej 220, 9982 Ålbæk. 08 48 80 64.
Niels Rafn Højen, Hunetorpvej 6, Hune, 9492 Blokhus. 08 24 98 16.
Knud Andersen, H. C. Andersenvej 5, 9000 Ålborg. 08 12 14 43.
(Elevforeningens formand).

Telefonnumre

Skolens telefon – 08 46 81 03
Elevtelefon – 08 46 80 72
Grete og Bent Østergaard – 08 46 81 03
Grethe og Jeppe Buhrkall, Solsbækvej 96, 9300 Sæby – 08 46 73 52

Adresseændringer

bedes sendt til kassereren, Karen Søndergaard, Rosenstien 2, 9300 Sæby.
Tlf. 08 46 17 27.

Knud Pinstrup
Skolens formand.

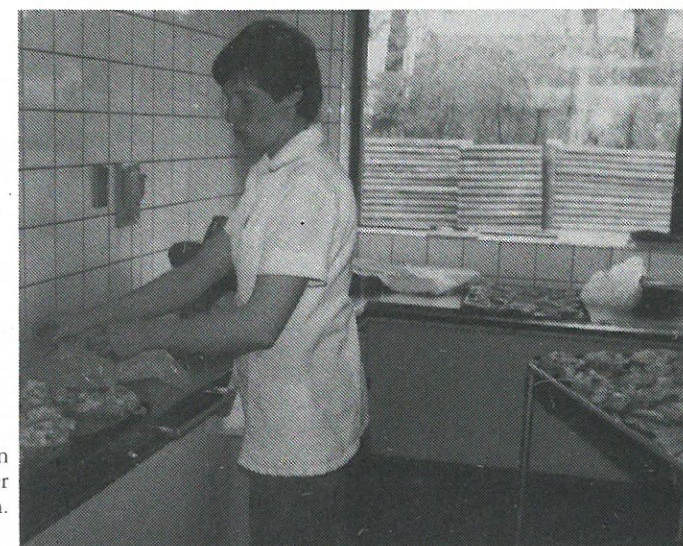
Knud Andersen
Elevforeningens formand.

Elever 1985/86

Lam Ngoc An, Åsumvej 208, 5240 Odense Nø
Else Andersen, Mynderupvej 45, 9760 Vrå
Tina Balling, Fasanvej 4, 4130 Viby Sj.
Michael Bendtsen, Ingstrupvej 45, V. Hjermitzlev, 9700 Brønderslev
Anne Marie Carlsen, Skrænten 25, 9560 Hadsund
Tinna Hauck Christensen, Plantagevej 21, 8250 Egå
Helle Thun Christiansen, Kornagervej 26, 8900 Randers
Ann Clausen, Gl. Kongevej 54, 9362 Gandrup
Hanne Davidsen, Nørrevej 7, 3230 Græsted
Tonny Giese, Håndværkerbyen 34, 2670 Greve Strand
Søren Gregersen, Ejsingkjærvej 20, 7480 Vildbjerg
Anne Mette Hansen, Kuhlausvej 12, 9200 Aalborg SV
Axel Brogård Hansen, Mågevej 4 B 1. tv., 9850 Hirtshals
Brian Dybro Hansen, Bredkærvej 320, 9800 Hjørring
Finnur Sandoy Hansen, Nicolai Mohrsgøta 2, 3800 Hoyvik
Peter Dahl Hansen, Løjtegårdsvej 67, 2770 Kastrup
Kenneth Holme, Tolstedparken 207, 7400 Herning
Robert Holmene, Farvervej 39, 9300 Sæby
Truels Kragh-Jakobsen, Lillegade 26 A, 8950 Ørsted
Annette Søe Jensen, Præstevænget 7, 9320 Hjørring
Betina Jensen, Rønbjergvej 2, 9220 Aalborg Øst
Pia M. Jensen, Islandsgade 13. 3.tv, 9000 Aalborg
Søren G. Jensen, Vesteralle 12 F st.th., 8362 Hørning
Liselotte N. Johansen, Præstevænget 8, 9320 Hjørring
Tove Kaa, Hadrupvej 2, Vedslet, 8732 Hovedgård
Jack Walter Kristensen, Gudrunvej 76 3.th., 8220 Brabrand
Steen Kristensen, Albert Naursvej 23, 8270 Højbjerg
Anita Larsen, Præstevængen 8, Bislev, 9240 Nibe
Jimmy Damgård-Larsen, Valdemarsvej 261, 7400 Herning
Lau Laursen, Storkedamsvej 3, Rostrup, 9510 Arden
Anita Lentz, Anker Jensensvej 17 2.th., 8230 Åbyhøj
Thomas Lundum, Rodskovvej 51, 8543 Hornslet
Niels Ditlev Møller, Kystvej 102, Egense, 9280 Storvorde
Karina Mønster, Enghavevej 101, 5390 Martofte
Thai Cong Nguyen, Skyttegården 16, 9800 Hjørring
Thi Kim Ha Nguyen, Skyttegården 16, 9800 Hjørring
Carsten L. Nielsen, Schraedersvej 27, 6270 Tønder
Jan Nielsen, Runddyssen 153, 9230 Svenstrup J
Jan Dahl Nielsen, Stenstrupsgade 20, 9900 Frederikshavn
Kenneth M. Nielsen, Rughaven 1 B, 9000 Aalborg
Michael Nielsen, Fyrsvænget 28, 9850 Hirtshals
Stig Elling Nielsen, Hasselvej 9, 3650 Ølstykke
Vittus Nielsen, Skagensvej 417, 9981 Jerup
Susanne Nissen, Højvang Nord 15, 6580 Vamdrup
Kathrine Nyhuus, Irisvej 26, 9800 Hjørring
Steen Odsgård, Mejløvænget 12, 8381 Mundelstrup
Ay Phan Hong, Åsumvej 106 2.th., 5240 Odense

Bitten H. Pedersen, Aalborgvej 17, Halvrimmen, 9460 Brovst
 Brian Kirkeby Pedersen, Clausholmvej 6, 9800 Hjørring
 Malene Pedersen, Ringvejen 15, 9850 Hirtshals
 Marlene Pedersen, Hjedsbækvej 309, 9541 Suldrup
 Roger Paul Potvin, Ålbækvej 2, Tversted, 9881 Bindselev
 Pablo Abdon Ascencio Rain, Kærgården 9 1.th., 2620 Albertslund
 Lene Revsbæk, Hedevej 14, 9560 Hadsund
 Karl-Johan Rosenberg, Himmerlandsgade 49, 9560 Hadsund
 John Salvesen, Irisvej 19, 9440 Åbybro
 Claus R. Sparrevohn, Klokagervej 20, 9800 Hjørring
 Anja Sørensen, Beatesmindevej 48, 2.th., 9210 Aalborg SØ
 Bettina Sørensen, Danmarksgade 49 3.th., 9000 Aalborg
 Carsten Myrhøj Sørensen, Nedre Mosevej 46, 9990 Skagen
 Gitte Sørensen, Kjeldsensallé 15, 9400 Nørresundby
 Heidi Sørensen, Hylholtvej 28, 9330 Dronninglund
 Jimmy Hedegård Sørensen, Frydensallé 51 st.th., 8210 Århus V
 Lise R. Sørensen, Sønderallé 33, 8450 Hammel
 Søren Sørensen, Gudrunsvej 8, 9000 Aalborg
 Jane Thodberg, Galstersgade 25, 9400 Nørresundby
 Thor Jarl Thorlak, Bangsbovej 22, 9900 Frederikshavn
 Annette Thrane, Ferskenvej 16 B, 9000 Aalborg
 Michael Tjørnelund, Vikingevej 23, 9541 Suldrup
 Betina Vang, Dueoddevej 14, 7400 Herning
 Christian L. Østergaard, Hyrdebakken 252, 8800 Viborg

Kirsten
forbereder
maden.

REGNSKAB

for året 1. maj 1985 - 30. april 1986

INDTÆGT

Kassebeholdning	1.237,91
Årsskrifter pr. giro	8.250,00
Årsskrifter skolen	8.000,00
Årsskrifter kontant	360,00
Renter	53,07
Gave	500,00
	Kr. <u>18.400,98</u>

UDGIFT

Årsskrifter, Ekspresstrykkeriet	14.030,00
Frimærker	2.955,00
Kontorartikler	214,80
Gebyr	39,00
Indestående i Sparekassen	740,36
Indestående fra giro	308,76
Kontant beholdning	113,06
	Kr. <u>18.400,98</u>

Sæby den 13. maj 1986

Karen Søndergaard

Regnskabet gennemgået og fundet i orden.

Sæby den 14. maj 1986

Gerda Osterland Rasmussen

Gerda Sørensen

